

[Finansministeren.]

vilde være en haabløs Vej at gaa. Skal der endelig være Tale om noget, maa det antagelig være en Halvering, for det kan man dog nogenlunde regne ud uden at være alt for stiv i Regnekunsten. Men jeg tror, det vilde være urimeligt — og det tror jeg ogsaa, det paagældende Erhverv vilde frabede sig — at skulle regne med 8, 6, 4 eller et andet Procental. Det er klart, at det betyder i Forvejen en Vanskelighed med Hensyn til Ekspeditionen i Forretningerne at skulle udregne en Procent, men Procenten maa i hvert Fald være saa rund som muligt, naar man skal have de handlendes Assistance ved denne Skats Indkrævning. Skatten er i Forvejen til Besvær for Erhvervene, og en saadan gradvis Afvikling tror jeg ærlig talt ikke man kunde gennemføre paa rimelig Maade.

At ændre Lovens Løbetid vil jeg anse for urigtigt, i alt Fald for uhensigtsmæssig. Jeg tror; det er heldigt, at vi midt i Finans-aaret har en Mulighed for at tage Stilling til de Afgifter, der er Tale om her, at vi ikke ved Begyndelsen af et Finansaar skal være nødt til at tilrettelægge Arbejdet, uden at vi under de usikre Forhold, vi lever under, kan vide noget rigtigt om, i hvilken Retning Udviklingen gaar. Jeg tror, at det baade for Regeringen og for Rigsdagen, som har Ansvaret for dette, er godt, at man midt i Finansaaret kan faa et Skøn over, hvorledes det er gaaet med Statens Indtægter, hvordan Ligningen er faldet ud, og hvorledes det er gaaet med de indirekte Afgifter i det forløbne Halvaar, saa at man derefter kan tage sit Bestik med Hensyn til Resten af det paagældende Finansaar og eventuelt længere frem i Tiden. Jeg kan derfor ikke tænke mig at tiltræde en Ændring paa dette Omraade.

Jeg tror dermed, jeg har været inde paa de Problemer, der har været rejst af de ærede Ordførere, og takker i øvrigt for Tilsgagnet om Lovforslagets Gennemførelse.

Villemoes: Jeg takker den højtærede Finansminister for de sidste Udtalelser. Jeg kan imidlertid ikke rigtig indse, at en Flytning af Lovens Løbetid vil være upraktisk, hvad den højtærede Minister altsaa mener. Vi har jo dog visse Indtægter, som staar fast paa Finansloven, det er ikke alle Indtægtsposter, som først kommer til i Løbet af Aaret, saa hvorfor man ikke ogsaa skulde kunne have dette liggende fast, kan jeg ikke helt ud forstaa. Det skal jeg dog lade ligge, jeg nævner det kun, ud fra den Betragtning, at de, der direkte har Skoen

paa, er Forbrugerne, medens de, der har Ulejligheden, i første Række er Handelsstanden. Handelsstanden er Skatteopkræver i større Stil end nogensinde tidligere, og derfor synes jeg, det vilde være rart, om man prøvede paa at tage noget Hensyn til de Ønsker, som kommer fra Handelsstanden. Det, jeg nævnte her af rent praktisk Art eller efter den højtærede Ministers Mening altsaa af upraktisk Art, er ikke et Forslag fra Handelsstanden. Det, man subsidiært har foreslaaet fra Handelsstandens Side, er — efter hvad jeg forstaaer uden i øvrigt at have set Skrivelsen — at prøve paa gradvis at komme bort fra Skatten. Hvis Rigsdagen maatte mene, at man ikke kan give Afkald paa de 10 pCt. paa een Gang, saa kunde det maaske gøres med 2 pCt. det første Aar, 2 pCt. det næste Aar o. s. v.; saa vilde det tage 5 Aar at slippe af med Skatten. Nu siger den højtærede Minister — og deri tør jeg ikke modsige ham —, at det vilde næppe være helt praktisk. Skulde man endelig faa Raad til at gaa bort fra denne Skat uden at kunne gøre det paa een Gang, saa maatte det være lettere at gøre det paa to Gange. Nu maa jeg heroverfor sige, at Ekspedienterne i vore Forretninger, enten det saa er i Butikker eller Kontorer, jo nok kan regne baade med 2, 4, 6 og 8 pCt., saa jeg tror nu nok, det gik, men jeg vil selvfølgelig hellere have Skatten bort paa 2 Gange end paa 5.

Den højtærede Finansminister nævnte, at ogsaa jeg var glad for det finansielle Resultat, der hidtil er naaet. Ja, selvfølgelig er jeg glad ved, at vi ikke er mere ude i Uføret, end vi er; det kan vi risikere at komme senere, men vi maa saa tage det, som det kan falde. Hvad jeg har anket over, er, at den højtærede tidligere Finansminister har udskrevet betydelig større Skatter, end nødvendigt var. Ikke ud fra den Betragtning, at jeg vilde mene, den daværende Finansminister positivt kunde vide, hvor mange Penge vi vilde faa Brug for; men det var efterhaanden blevet saadan, at det indtil Trivialitet Aar efter Aar i de 4—5 sidste Aar var sikkert, at der blev udskrevet flere Penge i Skatter, enten ad direkte eller indirekte Vej, end der var Brug for. Jeg glæder mig over, at vi har disse Penge i Dag, men jeg er ikke glad over, at man ikke har ladet hvert Aar saa nogenlunde hvile i sig selv — det var egentlig det, jeg vilde give Udtryk for. En gradvis Ophævelse af denne Skat synes jeg ikke kunde ryste Statens Finanser, naar man tænker paa de mægtige Millionbeløb, vi arbejder med, og paa det Overskud, der har været i disse Aar som Følge af for-